

JURAJ GERBEL

OTOČ SA

***** „... napínavý dej opisuje tak, akoby ho sám prežil... je pre čitateľa atraktívny a nedovolí mu odtrhnúť sa od knižky, kým neprečíta poslednú stranu.“ Dana Hlavatá *****

JURAJ GERBEL

OTOČ SA

www.jurajgerbel.sk

Napísané v 2018.

Pôvodne uverejnené a vydané v 2019 na Slovensku.

Autor a vydavateľ: © Juraj Gerbel

Obálka: © Juraj Gerbel

Portrét: © Alexandra Petříková

© Otoč sa

Všetky práva vyhradené.

Obsah knihy podlieha autorskému právu. Akékoľvek používanie obsahu, alebo jeho časti, je možné len s písomným súhlasom majiteľa.

ISBN: 978-80-570-1068-5

www.jurajgerbel.sk

Dana Hlavatá, spisovateľka:

„Literárny debut Juraja Gerbela *Otoč sa* je písaný pútavým štýlom a keby som nevedela, že je to prvotina, po jej prečítaní by som si povedala, 'tak toto bolo napísané fakt profesionálnym perom a vyzretým autorom.' Spisovateľ má bohatú slovnú zásobu, rozvinutú fantáziu a napínavý dej opisuje tak, akoby ho sám prežil. Tému a žáner, aký si zvolil, je pre čitateľa atraktívny a nedovolí mu odtrhnúť sa od knihy, kým neprečíta poslednú stranu.“

Štefan Kurilla, majster bojových umení:

„Musím povedať, že prvotina Juraja Gerbela, *Otoč sa*, ma veľmi prekvapila - v pozitívnom slova zmysle. Dej je svižný, zápleтка napínavá a plná zvrátov, prostredie zaujímavé a štýl písania naozaj pútavý. V knihe vidím veľký potenciál a už teraz sa teším na pokračovanie.“

Igor Bobko, huslista Slovenskej filharmónie:

„Mysteriózno-detektívny román, ktorý čitateľa veľmi rýchlo vtiahne do deja dvoch rôznych krajín. Autor pútavou formou približuje svet bojového umenia Muay Thai a objasňuje, čo všetko sa skrýva za oponou, mimo pohľadu verejnosti.“

Lucia Kopecká, majiteľka jazykovej školy Lemon:

„Je to naozaj pútavý príbeh popísaný v úžasných opisných detailoch, vďaka čomu som sa cítila akoby vžitá do hlavnej postavy knihy. Dej je popretkávaný mnohými hlbokými úvahami o živote, hodnotách, spravodlivosti, ktoré ma donútili z času na čas sa vždy na chvíľku zastaviť v čítaní, pozrieť sa von oknom a zamyslieť sa. Autorovi sa podarilo dokonale skombinovať prvky akcie, lásky (medzilidskej príťažlivosti?) a psychológie (zamyslení?) a podať to spôsobom, pri ktorom sa nebudete vedieť odtrhnúť od knihy.“

Martin Chudík, básnik:

„Kniha Otoč sa je napínavým románom, ktorý čitateľa vtiahne do pútavého príbehu hlavného hrdinu plného akčných, hororových či mystických zážitkov. Dej knihy sa odohráva v Bratislave a v Bangkoku. Tento kontrast pridáva románu na atraktivite a zároveň odhaľuje atmosféru exotickú destinácie, akou Thajsko bezpochyby je.“

Venované Vám, čitateľovi, pre ktorého kniha vznikla. Ďakujem za prejavovaný záujem – veľmi si ho cením.

1

Rozhodnutia. Človek ich niekedy zvykne oľutovať. Zlé rozhodnutie neexistuje – tomu ma život učil už od útleho detstva. Je to veľká pravda. Nech urobíš čokoľvek, má to svoj význam. Vieš sa z toho poučiť. Stačí iba mať oči otvorené, uši nastražené a do budúcnosti sa chybe vyvarovať; prípadne si pristrihnúť hrebienok. To áno. S pýchou som mal z času na čas problémy. Ocitol som sa ale v tejto situácii pre svoje príliš silné ego? Naozaj som si potreboval niečo dokázať? Zaslepili ma vlastné predstavy a spôsobili, že som vliezol priamo do pasce nepriateľa? Zlé rozhodnutie neexistuje. Je to veľká pravda, no prídu chvíle, keď o nej každý jeden z nás zapochybuje. A teraz, dva týždne od prvého stretnutia, tá chvíľa prišla na mňa: keď si navliekol rukavice, spustil kameru a k rozkroku mi priložil ostrú čepeľ.

Уо Уо Уо

Necelé dva týždne predtým. Presne povedané: dvanásť dní. Krátky časový úsek, ktorý človeku ubehne ako voda. Čím je navyše starší, tým mu subjektívne čas uteká rýchlejšie. Stačí si spomenúť na vlastné detstvo: dvojhodinový film si dieťa pozrie a má dojem, že trval prinajmenšom tri hodiny. Päťdesiatnik však má dojem, že za chvíľu vedia uplynúť celé roky. Ja síce päťdesiat rokov ešte ani zďaleka nemám, no podobný pocit z času na čas prepadne i mňa: hlavne keď sa mi život prevráti hore nohami. A naberie smer, aký by ma bol zaskočil ešte aj za starých čias.

„Vie niekto, odkiaľ pochádza anglické slovo *human*?“

Predostrel som otázku. Som v prednáškovej sále na prvom poschodí. Meria vyše tridsať metrov a po väčšine dĺžky sa ťahajú drevené lavice so skladateľnými sedačkami. Okrem mňa sa nachádza v miestnosti iba ďalších deväť ľudí: dvaja študenti a sedem študentiek. Učiteľstvo anglického jazyka – skoro ako všetky ostatné humanitné vedy – priťahuje viac ženy než mužov. Dve tretiny prítomných sa hrajú s telefónom alebo

iným spôsobom dávajú najavo nezáujem o danú problematiku. Zvyšok si sporadicky píše poznámky.

Na otázku neprišla žiadna odpoveď. Interakcia na slovenských školách medzi učiteľom a žiakom je mizerná. Kto sa aktívne hlási a zapája do priebehu hodiny, je považovaný za šplhúňa. Zahraniční lektori, zvyknutí na školstvo v západných krajinách, sa neprestávajú diviť, keď prídu pracovať na Slovensko. Pasivita miestnej mládeže je vskutku obdivuhodná. Nie vždy. Česť výnimkám. Pokynul som ryšavej dievčine v druhom rade odpredu.

„Monika, čo si myslíte vy?“

Zamyslela sa. Po troch sekundách úporného uvažovania pokrútila rezolútne hlavou a odvetila: „Prepáčte, vypadlo mi to.“

„Anglické slovo *human* pochádza z latinského koreňa *humus*.

V tejto súvislosti stojí za zmienku etymologické a sémantické prepojenie s našim slovenským pojmom „humus“. V latinskom zdroji ide o *zem*. Vidíme teda, ako úzko je biblické ponímanie vesmíru – charakterizované tézou *Boh stvoril človeka zo zeme* – napojené na základy európskej civilizácie a aké pevné puto existuje medzi týmito dvomi svetmi. Vo svetle nového poznatku naberá starobylá múdrosť *Prach si, v prach sa obrátiš* o mnoho hlbší význam.“

Pár nadšencov si túto zaujímavosť zapísalo do svojich počítačov. Dnes sotva kto používa pero a papier. Ostatní ju nechali vojsť jedným uchom dnu a vyjsť druhým von. Hodina ubehla. Nastal čas prednášku rozpustiť.

„To je na dnes všetko. Ďakujem za pozornosť a prajem vám pekný zvyšok dňa.“

Rad radom sa študenti dvíhajú zo svojich miest. Každú tvár poznám – patria medzi dôverne známych, pravidelných účastníkov kurzu. S jednou jedinou výnimkou: príťažlivá plavovláska, ktorá si sadla úplne dozadu, prišla dnes prvýkrát. Všetci opustili miestnosť. Ostal som v nej sám. Zmazal som niekoľko poznámok, ktoré som napísal zeleným perom na bielu tabuľu, vypol premietací projektor a zatiahol plátno. Rozostrel som rolety na oknách, vpustil dnu posledné zvyšky svetla; pochmúrny zimný deň sa

pomaly blíži ku koncu a slnko bude čochvíľa zapadať. Zobral som si učebné pomôcky a pobral sa von zo sály do kabinetu.

Zaujímavé. Zatiaľ sa mi nepodarilo navyknúť si na život na Slovensku. V Európe. Dušou som stále *tam*. Rád by som, ale srdcu, zdá sa, nerozkážeš. Ani na každodenné rozprávanie po slovensky som si ešte úplne nezvykol – a to i napriek tomu, že som z jednej polovice Slovák. Všetko chce čas. Musím vyčkať a veci sa postupne zmenia. Určite.

Práve som sa vrátil z prednášky o etymológii anglického jazyka. Vošiel som do svojho kabinetu a po rutinnej hodine si sadol na kancelársku stoličku. Rovno oproti dverám. V skutočnosti ten kabinet, samozrejme, nie je môj. Delím sa oň s tromi ďalšími vyučujúcimi: jeden z nich je absolvent PhD., jeden ešte len o titul doktora filozofie usiluje – rovnako ako ja – a tretí je iba magister. Niežeby to bolo na škodu. Magisterský titul získal pred siedmimi rokmi a odvtedy ani raz neprejavil záujem ísť po akademickom rebríčku hodností vyššie. Veď aj načo. Sám si túto otázku miestami kladiem, no zatiaľ vždy vyhralo rozhodnutie dotiahnuť to do konca. So štúdiom som začal pred necelým pol rokom.

Celý kabinet mám zatiaľ len pre seba. Sedím a pozerám na stenu vedľa dverí. Roboty mám dosť, ale v poslednej dobe mi vyhovuje počas dňa skúsiť niekedy vypnúť myseľ a nad ničím pre zmenu neuvažovať. Ako kedysi. Kto niekedy raz vyskúšal kompletne vyprázdniť vlastné myslenie, určite zistil, aké to je ťažké. Myšlienky, myšlienky, myšlienky; vír rozbúrených dojmov a vnemov sa začne hrnúť hore-dole pred vnútorným zrakom. Až človek získa dojem, že byť naozaj „prázdny“ asi ani nie je možné. Omyl, možné to je. Mne sa to podarilo, viackrát. Svojho času som v tom bol dokonca dosť dobrý. Teda aspoň to som si o sebe myslel. Čo sa netrénuje, to sa zabúda. Alebo to je ako s bicyklom? Ak sa raz naučíme na ňom jazdiť, už to nikdy úplne nezabudneme? Kto vie. Ja som rozhodne svoju schopnosť úplne si vyčistiť myseľ stratil.

Ako tak hľadím na bielu stenu vedľa dverí, pocítil som čosi zvláštne: prúd smerujúci ku mne. Prúd čoho? Neviem. Nazývam to pohybom. Pohyb v neurčitom slova zmysle. Nikdy som to priveľmi neanalyzoval, pretože som vždy vedel, čo ten pohyb prináša: alebo inak povedané, koho ten

pohyb prináša. Zakaždým, keď som intuíciou vycítil podobný prúd pohybu, niekto za mnou o chvíľu prišiel. Väčšinou s prosbou. Zaujímavé ale bolo, že tento prúd som zaregistroval jedine v stave vyprázdnenej mysle. Asi som predsa len úplne všetko nezabudol.

O päť sekúnd neskôr sa ozvalo klopanie na dvere.

Spustil som zrak zo steny vedľa dverí a podišiel k nim. Otvoril som ich. Predo mnou stojí mladučké dievča: krásne, nižšie, štíhle. Blond vlasy. Zvodné oči. Podľa všetkého moja študentka. Dnes prišla na prednášku prvý raz, hoci zimný semester začal pred tromi mesiacmi. Jediné, čomu sa na nej venovala, bolo ťukanie do mobilu. Pozeráme sa na seba. Stojím na prahu dverí, držím ich dokorán otvorené. Vidím obe jej ruky, keďže v nich má telefón. Na displeji badať rozpísanú správu. Písala ju, pokým som jej neprišiel otvoriť. Správa, na ktorú chce odpovedať, obsahuje srdiečka – hneď tri. Asi jej píše frajer. Alebo kamoška. Alebo frajerka? Kto dnes už vie.

„Dobrý deň, pán doktor,“ povedala, akonáhle zdvihla zrak od mobilu. Prízvuk znel akosi tvrdo, akoby bola z Dánska. Alebo Švédska.

„Ešte nie som doktor.“

„Aha, prepáčte, tak teda, dobrý deň, pán magister.“

„Kašlite na tituly, slečna. Ako vám pomôžem?“

„Ja môžem skôr pomôcť vám.“

„Prosím?“

„Vysvetlím. Ste tu sám? Smiem vojsť?“

Áno, som tu sám a áno, smie vojsť. Dlhو som neváhal. Ustúpil som doprava a nechal ju vstúpiť do kabinetu. Ovanula ma prenikavá vôňa jej drahého parfumu. Nie je mi nepríjemná. Bez opýtania ihneď zamierila k pohovke umiestnenej pri stene, na ktorú som ešte pred chvíľou tak uprene hľadel. Sadla si na ňu. Ja som zasa podišiel ku svojej vyседenej kancelárskej stoličke. Tak sme sa obaja ocitli oproti sebe, asi štyri metre vzdialení. Neprisunul som sa bližšie. Musím uznať, že na ňu sa pozerá lepšie ako na stenu nad ňou.

„Ako mi teda môžete pomôcť?“ nadviazal som na rozhovor.

„Ste Andrej Bojar?“

Prvý raz na prednáške; ani nepozná moje meno.

„Na začiatku semestra som sa predstavil. A v AISe vidíte tiež moje meno.“

„Nie som vašou študentkou a netuším, čo je to AIS.“

„Akademický informačný systém. Takže predpokladám, že ste sa neprišli so mnou porozprávať o etymológii angličtiny, však?“

„Váš úsudok je fenomenálny,“ odvetila uštipačne.

„Slečna, urýchlime to: áno, som Andrej Bojar. A vy ste?“

Nepatrne prikývla hlavou, akoby som jej tým čosi potvrdil.

Odvetila: „Vy ma nepoznáte? Nikdy ste ma pred dnešným dňom nevideli?“

„Kolká to škoda, ale nie.“

„OK. Myslela som si.“

Telefón stále drží v oboch rukách, prsty nachystané: už len pokračovať v rozpísanej správe. Rozhodla sa nepokračovať. Namiesto toho ho položila na stôl pred seba, siahla do kabelky a vytiahla z nej zápisník.

Položila ho na stôl vedľa telefónu a pozrela sa mi do očí so slovami:

„Koľko ste už na Slovensku?“

„Ako to myslíte?“

„Kedy ste sa vrátili z Thajska?“

Ďalšia zvláštna otázka. Som síce Slovák, ale rovnako by ma mohli označiť za Brita. Narodil som sa v Bristole. Moja matka je Slovenka a otec bol Angličan, s bulharskými koreňmi. Keď som mal tri roky, presťahovali sme sa na Slovensko, kde som aj sčasti vyrastal. Veľa času som však trávil v zahraničí: nielen v Anglicku, no prevažne v Thajsku, kam ma otec pravidelne brával. Naposledy som tam bol pred rokom a pol, než som tú krajinu definitívne opustil. Odkiaľ o tom ale vie toto dievča? Odvetil som:

„V júli 2016.“

Prikývla, ako keby som jej potvrdil ďalšiu vec. Pokračuje:

„Mám tu pre vás niečo,“ očami ukázala na zápisník položený na stole, „nechám vám ho tu. Prečítajte si ho, prosím. Nezaberie vám to veľa času, väčšina strán je aj tak prázdna alebo vytrhnutá. Je to však veľmi dôležité: aj pre mňa a, ako zistíte, aj pre vás. Nájdete v ňom číslo na mňa. Keď všetko v zápisníku prečítate, poprosila by som vás hneď mi zavolať. Potom sa stretne a dohodneme čo ďalej.“

Pozerám na ňu. Sedí štyri metre predou mnou na starej pohovke. Na sebe má čierne obtiahnuté šaty končiace tesne pod pásom. Nohy jej zakrývajú tmavočervené silonky a obuté ma ukážkové čierne topánky na vysokom podpätku. Na okrajoch topánok sa blyštia kamienky. Nie lacné oblečenie. Možno jej ho kúpil frajer. Alebo otec. Alebo celé dni voľakde pracuje na čiastočný úväzok, aby si niečo zarobila. Rozhodne však nevyzerá ako brigádnička. Pomrvil som sa na svojej kancelárskej stoličke a povedal:

„Zaujímavé. Vyskúšajme to teraz menej mysteriózne. O čo ide?“

„Prepáčte, pán Bojar. Musím už ísť a bohužiaľ nemám čas nič viac vysvetlovať. Všetko podstatné nájdete v zápisníku. Následne sa porozprávame bližšie. Zavolajte mi, prosím. Ďakujem.“

Vzápätí sa postavila, telefón vzala do ruky, troma krokmi prešla ku dverám, otvorila ich, vyšla von z kabinetu a bez otočenia za sebou zatvorila. Následne som už len počul ťukanie jej podpätkov na chodbe, ako vyrazila doľava smerom ku schodom. Zjavne von z fakulty.

V kabinete som opäť ostal sám. Cítim jej výraznú vôňu, ktorú v miestnosti zanechala. Na pohovke ostalo po nej vysedené miesto. Hoci tam pobudla iba krátko. Mám chuť nič neriešiť. Som akýsi nesvoj. Namiesto toho som sa ale postavil z kancelárskej stoličky, prešiel ku stolu a vzal do rúk zápisník. Nieкого poznámkový blok, zdá sa.

Na obale tvrdej väzby je fotka košatého listnatého stromu; listy sú zelené. Strom stojí osamelo na rozsiahlej, rovnej lúke. Okolie nie je dobre vidno, pretože nad krajinou sa počas fotenia spustila hustá hmla. Na zadnej strane záber pokračuje. V pozadí badať matné obrysy iných, podobných stromov. Celkovo námet pôsobí pochmúrne. Zošit má sto listov. Tak aspoň tvrdí číslo na boku. No na prvý pohľad vidno, že má oveľa menej. Nieкто ho očividne intenzívne používal, súdiac podľa obitého a ošúchaného vzhľadu.

Otvoril som ho. Veľká väčšina strán je vytrhnutá. Na konci ostalo niekoľko zachovaných. Prvá z nich je prázdna. Otvoril som druhú stranu v poradí. Prázdna. Otvoril som tretiu. Zbadal som niekoľko odrážok. Vedľa každej odrážky stojí krátka konštrukcia bez slovesa, napísaná dôverne známym písmom, rukou systematického človeka. Prečítal som prvú v zozname, približne uprostred strany:

Name and surname: Simona Boyar.

2

Na týchto päť slov som hľadel niekoľko sekúnd. Prepis do slovenčiny by znel: Simona Bojarová. Som zmätený. Náhody neexistujú. Každá náhoda je iba nepoznanou zákonitosťou. Rovnako nebude náhoda, že zápisník, ktorý sa mi práve dostal do rúk, obsahuje moje priezvisko. Odrazu sa dvere do kabinetu otvorili a dnu vošiel môj kolega: ten magister, ktorý kašle na titul PhD. Svižným krokom pribehol ku svojmu stolu umiestnenému rovno oproti dverám na opačnej strane miestnosti, vedľa môjho. Položil naň učebné materiály a pozrel sa na mňa. Ešte stále postávam pri pohovke a v ruke držím poznámkový zošit.

„Andrej, človeče, práve okolo mňa prešla taká riťula, to keby si videl!“

Mišo nemá chybu: aj keď sa to na fakulte atraktívnymi študentkami len hemží, nikdy sa neprestáva radovať nad krásou každej jednej z nich.

„Ale nevrav. Mala čierne obtiahnuté šaty a tmavočervené pančušky?“

„To ako vieš?“

„Stretol som ju pred chvíľou. Na chodbe... Počuj, poznáš ju z videnia?“

„Že len z videnia! Včera som sa s ňou v hale bavil. Ved' som ti o nej hovoril! Vrazil som ti, že som dolu v hale stretol babu, čo vyzerá úplne ako jedna moja študentka z fonetiky. Neveril by si. Postava, tvár, vlasy, ako by si z oka vypadli. Aj preto som sa jej hneď prihovril.“

Mišo už mi hovoril o mnohých slečnách. Tento konkrétny rozhovor si neviem vybaviť. Odvetil som:

„Nespomínam si. Nepamätáš si náhodou aj jej meno?“

„Jasné, takéto výstavné kusy si držím v merku. Predstavila sa ako Martina.“

„Martina? Nie Simona?“

„Kdeže, určite Martina.“

„Hm... aká?“

„Netuším. Aj som sa pýtal, však vieš, že si ju nájdem na Facebooku, no nechcela povedať. Aj teba zaujala, čo? Môžeme ale na ňu rovno zabudnúť, obaja. Podľa mňa má frajera; taký týpek potom po ňu došiel na čiernom parádnom Lexuse, sa obližovali asi desať minút, keď nastúpila. Som z okna videl.“

„Škoda.“

„Čo? Že má frajera?“

„Nie, že nevieš priezvisko.“

„Andy, haha, vidím, že v tom máš jasno: frajer-nefrajer, chceš ísť do toho. Nuž, ako sa vraví, nie je to vada na kráse, všakže?“

„Rozhodne nie,“ odvetil som a pozrel sa na zápisník.

Mišo sa otočil ku stolu. Potom sa ale rýchlo obrátil späť ku mne a začal šmátrať vo vrecku svojej košele.

„Napadlo mi inak: mám tu pre teba kontakt na svojho strýka. Vieš, toho doktora, čo rieši kosti, pohybový aparát, a tak. Zavolaj mu niekedy, je fakt skvelý!“

Podal mi malú bielo-zelenú kartičku. Vľavo v rohu je znázornený prierez kosťou a miesto napojenia kĺbovej hlavice. Obrázok je zmenšený a štylizovaný. Napravo sa píše: „Ladislav Čihák – odborník na anatómiu a embryológiu pohybového systému“. Dole je telefónne číslo. Pravda. Moje kĺby a šľachy nie sú v najlepšom stave. V minulosti dostávali výrazne zabráť. Asi by som mal ísť pozrieť tohto odborníka a popýtať sa ho na názor.

„Ďakujem, Mišo.“

„Za máličko. OK, idem si ja tu robiť svoje veci. Ten seminár o fonetike sa nezapíše sám od seba.“

Viac pozornosti mi už nevenoval. Sadol si za stôl, otočil sa, vypol spiaci režim počítaču a akonáhle sa rozsvietila obrazovka, začal nahadzovať údaje z poslednej hodiny do systému. To by som mohol urobiť aj ja. Teraz sa mi ale nechce. Zbral som preto vetrovku, rozlúčil sa s Mišom a vyšiel z kabinetu na chodbu. Z vešiaka som si ešte prehodil cez rameno koženú tašku. Zápisník som do nej neuložil, stále ho držím v ruke. Zbehol som po schodoch dolu. Pred pár minútami tadiaľ kráčala Martina, pravdepodobne keď po druhýkrát stretla Miša... Takže Martina je jej meno.

S výnimkou vlastnej matky a sestry som nikdy žiadnu Bojarovú nepoznal. V strednej Európe je mnoho iných, častejšie sa vyskytujúcich mien. Bojar bolo pôvodne označenie pre príslušníka najvyššej feudálnej spoločenskej vrstvy v Kyjevskej Rusi, prvom bulharskom cárstve; ešte v stredoveku. Neskôr sa rozšírilo do Valašska a Rumunska, až sa z neho stalo regulérne priezvisko. Ale na Slovensku či v anglicky hovoriacich krajinách už bojari vtedy nežili, iba ako občasní prisťahovalci.

Nemá zmysel ďalej nad tým uvažovať. Skôr ma zarazila jej otázka o návrate z Thajska. Dlhými rokmi strávenými práve tam sa netajím, no mnoho mojich známych o tom nemá ani tušenia. Nerád o Thajsku rozprávam. Existujú príjemnejšie témy na diskusiu. Keď teda z ničoho nič príde cudzí človek a dá najavo, že o tom vie, ťažko sa dá ubrániť údivu. Neskôr si prečítam zvyšok zošita a uvidíme.

Vykročil som z budovy a ocitol sa na sviežom decembrovom vzduchu. Filozofická fakulta na Gondovej ulici v Bratislave bola založená v roku 1921. V súčasnosti predstavuje najstaršiu a stále i najväčšiu fakultu svojho druhu na Slovensku. Spočiatku ju umiestnili do budovy na Dómskom – dnešnom Rudnayovom námestí. Hlavnú budovu na Gondovej, kde sa fakulta nachádza dnes, postavili začiatkom 20. storočia. Ako sídlo veliteľstva rakúsko-uhorského vojska. V tom čase stála na priestranstve niekdajšieho ostrova. To postupne urbanisticky upravili v priebehu výstavby mostu Františka Jozefa II. Ten je dnes známy ako Starý most, resp. „staro-novo-zelený“ most, berúc do úvahy jeho nedávnú rekonštrukciu. Samotná budova fakulty je príkladom secesnej architektúry viedenského razenia.

Ako doktorand filozofie tu vyučujem, študujem a pracujem od septembra tohto roku. Fakulta má svoje nesporné čaro. Staré biele dvere, vysoké stropy, úzke chodby, dlhé okná. Svojrázna atmosféra. Nech už tam vládne akýkoľvek frmol, vždy za tým všetkým viem vycítiť istý klud. Pokoj. V porovnaní s minulosťou určite. Som rád, že sa na nej cítim dobre, keďže tam pravdepodobne ešte nejakú dobu pobudnem; minimálne pokým nenapíšem rigoróznu prácu. Alebo pokým si definitívne neujasním, čo vlastne chcem v živote robiť.

Od Gondovej ulice som zamieril po chodníku k ceste, prešiel prechodom pre chodcov až na zastávku električky, rovno pred právnickú fakultu na Šafárikovom námestí. Aj v nej mám jednu prednášku, no viac sa mi páči budova na Gondovej. Po krátkej chvíli sa z Petržalky po spomínanom staro-novo-zelenom meste dovalila električka. Nastúpil som. Je pondelok poobede, niečo po štvrtej. Mestská hromadná doprava sa začína plniť. Našiel som si miesto na sedenie, oproti smeru jazdy. Niektorí ľudia s tým majú problém, mne to je osobne úplne jedno. Sadol som si vedľa staručkého pána v kabátcí, ktorý vyzerá ešte staršie ako on sám. Neprítomným pohľadom pozerá pred seba. Kto vie, aké myšlienky sa mu prehávajú hlavou.

Mne pohľad sklúzol k zošitu, ktorý stále držím v ruke. Na obal s vyfoteným košatým listnatým stromom v pochmúrnej hmle. Otvoril som opäť tretiu zachovanú stranu. Okrem mena a priezviska tam sú ešte ďalšie dve odrážky so stručnými osobnými údajmi:

- Date of birth: 3 August 1995
- Place of birth: อโยธยา

Pri pohľade na tieto riadky som sa dozvedel dve veci: dotyčná Simona Bojarová má dvadsaťdva rokov a pochádza z Thajska. Paráda. Asi začínam rozumieť Martininej otázke o návrate na Slovensko. Simona Bojarová si prostredníctvom Martiny zisťuje o mne bližšie informácie. Veľa ľudí o mojej minulosti nevie, a tak by chcela najskôr určiť, či som to naozaj ja: či som ten Andrej Bojar, ktorý sa pred jeden a pol rokom vrátil z Thajska. Ktorý v Bangkoku so svojím otcom strávil viac času, než by si želal. Uvedené miesto narodenia (อโยธยา) sa totiž prepisuje do latinky ako Ayothaya. Ide o mesto nachádzajúce sa v provincii Phra Nakhon Si Ayutthaya okolo 80 kilometrov od hlavného mesta Bangkok. A ide o mesto, kde môj otec v rokoch 1994-1997 pobýval. Aj so mnou.

Stále mi niečo nesedí. Po tretej, popísanej strane v zápisníku nasleduje ďalšie množstvo zdrapov pri okraji. Prezrádzajú, že aj tu ktosi z neho veľa strán vytrhol. Zvyšné zachované stránky sú prázdne, s výnimkou jednej. Šiestej od konca. Na nej sa na spodku nachádzajú dve položky:

- +66812225676 (+421902040494)

- 2016: 39092537.67 B, Porom

Prvé číslo predstavuje mobilné číslo s thajskou predvoľbou 66. Kontakt na spomínanú Bojarovú? Spolu so súčasným slovenským telefónom v zátvorke na Martinu? To druhé, slovenské číslo je napísané mierne bokom zreteľne odlišným písmom a perom. Pod ním sa nachádza rok 2016 zarovno s iným číslom, za ktorým nasleduje veľké písmeno B. Žeby skrátene Baht, thajská mena? Jedno Euro predstavuje 39 bahtov, alebo možno 38 či 40. Nevieť presne, stratil som prehľad. Ak by tomu tak každopádne bolo, na liste by stálo milión eur. Slušná suma.

A napokon Porom. Toto záverečné slovo ma dostalo najviac zo všetkého. Po jeho prečítaní sa mi vynorili tisíce jednotlivých spomienok. Príjemných? Nepříjemných? Určite by sa našli aj také, aj onaké. Jednoznačne však sú bolestivé.

Odkedy som u seba v kabinete otvoril zošit, neprestajne mi vrta v hlave zvláštny pocit. Nejde iba o meno Bojar. Nejde len o miesto narodenia v Ayothaye. A nejde ani o to notoricky známe „Porom“, ktoré som si teraz prečítal. Je za tým niečo iné, niečo bližšie a zároveň niečo vzdialenejšie. V tom okamihu som ucítil naľavo od seba voľajaké mrvenie.

Mysľou som sa vrátil do prítomnosti. Sedím v električke proti smeru jazdy. Zastavujeme na Legionárskej. Ľudia vystupujú. Pozrel som sa doľava a zbadal zošuvereného starca v ešte staršom kabátci, ako sa snaží predať von. Postavil som sa teda, uhol sa nabok, aby mohol prejsť a stihol sa dostať von.

Starec sa horko-ťažko zodvihol zo sedačky a zvláštnym krokom sa vrhol ku vchodu: jeho chôdza je trhaná a nemotorná, no badať v nej zvyšky mladického elánu; ten sa v nepatrnej miere zachoval i napriek pokročilému veku. Sledujem ho raziť si cestu stredom električky. Ostatní ľudia sa mu uhýbajú. Niektorí úctivo, iní menej. Pozorujem ho vykročiť na ulicu. Vodič asi čakal iba naňho. Akonáhle bol starec celým telom vonku, dvere sa napochyť zavreli a my sme opäť vyrazili ďalej.

Dedko v kabátci mi ho pripomenul. Na sklonku života: starého, avšak vitálneho. V tom spočíva skutočný dôvod, prečo ma zachvátil zvláštny pocit a prečo mi ten teraz vrta v hlave – všetky riadky v zápisníku, s

výnimkou slovenského telefónneho čísla v zátvorke, sú napísané rukou môjho zosnulého otca.